

РЕШЕНИЕ

№ 3201

гр. София, 11.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 26.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **1712** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 95– 97 от Данъчно– осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район Т., [улица], ет.2, ап.4, представлявано от управителя Х. С. Д., чрез пълномощник- адв. Д. Ц. Ц.-Р. САК и адв. И. М. Д. САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица],ет.2, ап.4, срещу потвърдени с Решение № А-1/12.01.2022 г. на директора на ТД на НАП – С. Решения за отказ за издаване на удостоверения относно приложимо законодателство с изходящи номера: 220088368604/06.12.21г., 220088368606/06.12.21г., 220088368607/06.12.21г., 220088368608/06.12.21г., 220088368609/06.12.21г., 220088368610/06.12.21г. и 220088368611/06.12.21г., издадени от органи по приходите Д. А. главен инспектор по приходите в дирекция „Обслужване“ при ТД на НАП С.. Иска се отмяна на потвърдените с решението на Директора на ТД на НАП откази като незаконосъобразни и издаване на решение по съществуващото на спора за задължаване на административния орган да издаде исканите документи– удостоверения А1 относно приложимото законодателство. Релевират се доводи за нарушение на материалния закон, мотивирано с наличие на предпоставките на чл. 12 (1) от Регламент ЕО 883/2004, счита, че е извършено превратно тълкуване на петте критерия, използвани единствено като основание за формално постановения отказ. Също така според оспорващия липсват индивидуални мотиви, не е взета предвид цялата информация, предоставена от заинтересованото лице в хода на образуваното административно производство, изведен е неправилен извод за липса на

дейност в РБ или пряка връзка между работодател-работник. Заклучава, че не е извършена правилна преценка на критериите относно приложимото право. Приема, че органът по приходите погрешно приравнява дружеството на такова, което осигурява временна заетост и цитира преюдициално запитване по дело С-784/19. Претендира отмяна на атакуваното решение.

В хода на съдебното производство жалбоподателят, редовно призован не се представлява. В постъпила след съдебното заседание писмена защита от адв. Ц.-Р. са преповторени съображенията, изложени в жалбата, като е изтъкнато, че всички критерии за запазване на българското право като приложимо са налице .

Ответникът, чрез упълномощения си процесуален представител изразява становище за неоснователност на жалбата. По съществуващото на спора излага доводи за материална законосъобразност на отказите, поради липса на предпоставките на чл. 12 (1) от Регламент ЕО 883/2004 и Регламент 987/2000. Заявява, че в хода на проверката органът е дал възможност на дружеството да представи всички доказателства по отношение на реализиран оборот, пряка връзка между ръководителя и служителите, като такива не са представени нито пред административния орган, нито пред съда, поради което счита, че отказите са обосновани и издадени в условията на обвързана компетентност, в каквата действа проверяващият орган. Моли да се постанови решение, с което да потвърди Решение №А-1 от 12.01.22г., с което са потвърдени процесните откази. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, доводите на страните, съобразно нормативната уредба и вътрешното си убеждение, намира следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 95, ал. 1 от ДОПК, след изчерпване на възможността за оспорване на отказите по административен ред, от процесуално легитимирано лице, което има правен интерес. По изложените съображения, жалбата е процесуално допустима.

Началото на производството по издаването на процесното решение за отказ е поставено с подадени 7 броя искания за издаване на удостоверения А1 /окд.91/, от [фирма] с ЕИК[ЕИК] за следните лица и периоди: В. Ш. Р. с ЕГН [ЕГН], Г. Б. А. с ЕГН [ЕГН], Е. Х. И. с ЕГН [ЕГН], М. И. М. с ЕГН [ЕГН], Р. М. К. с ЕГН [ЕГН], Х. И. Х. с ЕГН [ЕГН] и А. А. Х. с ЕГН [ЕГН] за период от 25.05.2021г. до 31.12.2022г. В исканията изрично е декларирано, че лицата са постъпили на работа на 25.05.2021г., спрямо тях се прилага законодателството на командированата държава в рамките от един месец преди командироване, както и че ще се запазят трудовите правоотношения между работодателя и общите работници през периода на командироване. Декларирано е още, че работодателят в командированата държава може да реши да прекрати договора със заетите лица по време на командироването; работодателят в командированата държава може да определи ключовите аспекти на изпълняваната дейност в приемащата държава, както и че лицата са наети с цел да бъдат командировани /изпратени/ и не се изпращат да заместят други лица, чийто срок на командироване е изтекъл. Периодът на командироването за всички седем лица е посочен от 25.05.2021г. до 31.12.2022г., изплащаното възнаграждение през периода ще е за сметка на работодателя, но не е посочен неговия размер. Данни за предприятието, в което са изпратени лицата са декларирани в раздел трети – „Е. Б.“ с идентификационен номер 47118/31317. Жалбоподателят не е декларирал брой на

наети лица, които полагат труда си на територията на РБ, нито брой командировани, заети лица, както и брой договори, изпълнявани в РБ и /или в приемащата държава.

Към исканията са приложени писмени доказателства – трудови договори от 19.05.2021г., сключени на осн. чл.70 от КТ, допълнителни споразумения от 25.05.21г. за командироване служителя за изпълнение трудовите му задължения, без да е посочен характер на работата, нито начална и крайна дата на командироването, справка актуално състояние на трудовите договори на седемте лица, справка данни за осигуряването им за периода 01.01.21-31.12.21г., справка за здравноосигурителни права на физическите лица, изискани са с писмо изх. №20-00-3970-1 от 14.09.21г. и приложени и допълнителни такива, както и са извършени служебни справки от органите по приходите.

По депозиранията искания на [фирма] от органите по приходите при ТД на НАП- С. са издадени 7 /седем/ броя Решения за отказ за издаване на удостоверения относно приложимо законодателство с изходящи номера, както следва:
№220088368604/06.12.21г. във връзка с искане за лицето Х. И. Х.,
№220088368606/06.12.21г. във връзка с искане за лицето А. А. Х.,
№220088368607/06.12.21г. във връзка с искане за лицето Г. Б. А.,
№220088368608/06.12.21г. във връзка с искане за лицето Е. Х. И.,
№220088368609/06.12.21г. във връзка с искане за лицето Р. М. К.,
№220088368610/06.12.21г. във връзка с искане за лицето М. И. М. и
№220088368611/06.12.21г. във връзка с искане за лицето В. Ш. Р..

Отказите са постановени при идентичност мотивите, поради това, че не са изпълнени условията, при които на основание чл.12(1) от Регламент 883/2004 лицето може да остане подчинено на българското осигурително законодателство. Изводът е направен след извършен анализ на данните, посочени в съответното искане, в допълнителните документи във връзка с искане за предоставяне на документи и писмени обяснения от задължено лице с №[ЕГН] от 08.10.21г. и вх.№20-00-3970 от 05.11.21г. и констатираните факти и обстоятелства от органа по приходите в ТД на НАП С.. Извършена е справка за търговското дружество в ТР и Ю., анализиран е декларираният предмет на дейност, а така също и подадена годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО за финансова 2020г, с основна дейност с код 7022, управител и едноличен собственик на капитала е лицето Х. С. Д. с подадена декларация за регистрация за самоосигуряващо се лице с начало на дейност и осигуряване от 2016г. като упражняващ дейност собственик на друго търговско дружество, без данни за подадена декларация за регистрация на самоосигуряващо се лице с начало на дейност от дружество [фирма]. От фактическа страна е установено, че дружеството има задължения за осигурителни вноски, като към 07.10.21г. има назначени по трудови правоотношения девет лица, за които има подадени уведомления по чл.62 от КТ с основание – сключени допълнителни споразумения по чл.121а от КТ за командироване. Дружеството е регистрирано по ЗДДС от 06.04.21г., като след справка от дневниците за продажби към подадените справки декларации по ЗДДС за периода от 12 месеца преди месеца на командироване /в случая на регистрация на дружеството по ЗДДС м.04.2021 до м.04.2021/ е установено, че декларираният реализиран оборот на територията на РБ е в размер на 126, 19лв., който е и размерът на общия реализиран оборот на дружеството за периода. След допълнителна справка за периода до м.08.2021г. органът по приходите установява, че реализиран оборот на територията на страната от дружеството е в размер на 0,8%. От

страна на дружеството е входирано искане за удължаване срока за представяне на документи и писмени обяснения, като на 05.11.21г. е депозирана молба и писмени обяснения – приложено е копие на договор с немски възложител Е. Б. Г. от 01.05.21г., сключен в Германия с предмет предоставяне на услуги в сферата на строителството, без конкретизация на строителен обект, срокове за изпълнение. Представени са копия договор за подизпълнение с ценова листа, между ЕБЦ Г. О. Германия и ГП Х. О. Германия от 16.08.21г. и копие на договор за наем, между С. Х. /наемодател/ и [фирма]/наемател/ на три подробно описани имота, като два от тях са с предназначение гараж и един е с предназначение сграда за обществено хранене. Органът по приходите прави заключение по отношение срока на командироване, че на база предоставените договори не може да бъде направен извод, че изискването е изпълнено. Анализът на ксерокопията на оборотните ведомости не показва, че дружеството е извършвало съществена дейност на територията на изпращащата държава за периода до м.04.21г. Анализирани са също и Решение №А2 от 12 юни 2009г. за тълкуване на член 12 от Регламент ЕО №883/2004 на Европейския парламент и на Съвета относно законодателството, приложимо за командировани работници и самостоятелно заети работници, временно работещи извън компетентната държава. Извършена е служебна проверка, като за периода от 19.05.20г. до 18.05.21г. е установено, че дружеството няма назначени лица по трудови правоотношения, общият регистриран оборот за периода до 30.04.21г. от единият регистриран касов апарат на обект е в размер 436лв., а другият е на обект Заведение за хранене. Направен е извод, че оборотът на дружеството на територията на страната е незначителен, извършваната до момента дейност на дружеството не може да се счете за съществена и не може да се констатира наличие на трайно установени връзки с местни контрагенти. Не се установява според органът по приходите по категоричен начин наличие на пряка връзка между изпращащото предприятие и командированите лица, предвид факта, че в дружеството няма лице, изпълняващо длъжността управител и осигурено за тази дейност. В дневниците за покупки не са отразени разходи за материали, електричество, наем, счетоводно обслужване и други, доказващи извършване на дейност на територията на страната. Направен е извод, че командированото предприятие не отговаря на задължителните критерии за прилагане на разпоредбите за заети лица, командировани на територията на друга държава членка. Няма данни за обичайно осъществяване на дейност на територията на изпращащата държава, а за да е изпълнено изискването, е необходимо изпращащото предприятие да извършва обичайно значителна част от дейността си на територията на изпращащата държава. Предвид това не е налице основание за издаване на удостоверение за приложимо законодателство.

Решенията за отказ за издаване на удостоверения относно приложимо законодателство са потвърдени при оспорване по административен ред с Решение № А-1/12.01.2022 г. на директора на ТД на НАП– С.. По-горестоящият орган е обсъдил относимите правни норми на чл.12/1/ от Регламент /ЕО/ №883/2004г. на Европейския парламент и на съвета и на чл.14 /2/ от Регламент /ЕО/ №987/2009 на Европейския парламент и на съвета, както и т.1 от Решение №А2 от 12 юни 2009 година на Административната комисия, като е направен извод, че изключението по чл.12 /1/ от Регламент №883/2004 се допуска само по отношение лица, които осъществяват дейност като заети лица в държава членка от името на работодател, чиято съществена дейност се извършва на територията на изпращащата държава-членка. Не е

реализиран минимум 25% оборот на територията на страната от общия реализиран оборот, оборотът на дружеството на територията на РБ е незначителен. Не е установено категорично наличието на пряка връзка между изпращащото предприятие и командированите лица, за които са изисквани удостоверения А1 предвид факта, че в дружеството няма лице, изпълняващо длъжността управител и лице, осигурено за такава дейност. Във връзка с дейността на дружеството на територията на страната е установено, че няма приложени копия на договори, по които се осъществява дейността, не са доказани и трайно установени връзки с местни контрагенти, както и не може да се установи безспорно дали е изпълнен задължителният критерий командированият работодател да изпълнява значителна по обхват дейност на територията на изпращащата държава – РБ. При това положение, доколкото липсва информация относно обстоятелство от значение за определяне на приложимото осигурително законодателство, предвид тежестта за доказване и неизпълнението на критериите съобразно чл. 89, ал.9 ДОПК по-горестоящият административен орган е приел, че не са изпълнени задължителните изисквания за прилагане на чл. 12/1/ от Регламент /ЕО/ № 883/2004 и спрямо командированото заето лице се прилага основното правило- то е подчинено на законодателството на държавата-членка, на чиято територия полага труда си, като всички задължителни осигурителни вноски за него ще са дължими в държавата по месторабота на лицето, съгласно нейното законодателство.

С разпореждането за насрочване на делото на жалбоподателя са дадени указания за доказателствената тежест в процеса, а именно, че следва да установи фактите и обстоятелствата, които твърди в жалбата си и на които основава исканията си, конкретно наличието на предпоставките за издаване на исканите Удостоверения А1 за приложимо законодателство.

От правна страна съдът намира следното:

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в писмена форма, като същият съдържа фактически и правни основания за издаването му, поради което същият отговаря на изискванията за форма в чл. 59, ал.2 от АПК. Според съда в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Административният орган е издал акта, след като е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая, при извършена проверка и обследване на всички относими доказателства.

Спорно между страните е кое в случая е приложимото осигурително законодателство за седемте физически лица, за които са подадени исканията за издаване на удостоверение А1 и налице ли са предпоставките за издаването им.

Следва да се посочи, че разпоредбата на чл. 45 от ДФЕС гарантира свободното движение на работници в рамките на Съюза, като за целта предвижда премахването на всякаква дискриминация, основаваща се на гражданство между работниците от държавите членки, що се отнася до заетост, възнаграждение и други условия на труд. От друга страна, системите на социалната сигурност на държавите членки функционират на териториален принцип, като регулират събития, които възникват единствено на територията на съответната държава.

Правилата за координация на системите за социална сигурност на държавите-членки на ЕС са въведени с Регламент /ЕО/ № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 за координация на системите за социална сигурност и

Регламент /ЕО/ № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 г. за установяване на процедурата за прилагане на Регламент /ЕО/ № 883/2004 за координация на системите за социална сигурност. Задачата на посочените регламенти е да синхронизират системите за социална сигурност на държавите членки, за да се елиминират онези противоречия, които възникват от прилагането на националните законодателства в трансгранична ситуация. Правилата за определяне на приложимото законодателство са регламентирани в дял II, чл. 11 – чл. 16 от Регламент № 883/2004, като в разпоредбата на чл. 11, пар. 1 е изведен ръководният принцип, че за едно заето лице е приложимо законодателството само на една държава членка. При наети и самостоятелно наети лица разпоредбата на чл. 11, пар. 3, буква а) от Основния регламент въвежда правилото, че се прилага законодателството на държавата членка, в която се осъществява дейността – "правило на заетостта".

Изключението от това общо правило при командироване на заети лица е посочено в разпоредбата на чл. 12, пар. 1 от Регламент /ЕО/ № 883/2004, според която лице, което осъществява дейност като заето лице в държава - членка от името на работодател, който обичайно осъществява дейността си в нея и което е командировано от този работодател в друга държава членка, за да осъществява там дейност от името на същия работодател, продължава да е подчинено на законодателството на първата държава членка, при условие че предвиденото времетраене на тази работа не превишава 24 месеца и че не е изпратено да замества друго лице.

От своя страна в разпоредбата на чл. 14, § 1 от Регламент /ЕО/ № 987/2009 е уточнено, че за целите на прилагането на чл. 12, § 1 от основния регламент, лице, което осъществява дейност като заето лице в държава - членка от името на работодател, който обичайно осъществява дейността си в нея, и което е командировано от този работодател в друга държава - членка включва лице, което е наето с цел да бъде командировано в друга държава -членка, при условие, че непосредствено преди да започне работа, спрямо съответното лице вече се е прилагало законодателството на държавата -членка, в която е установен неговият работодател. В случая и съгласно българското законодателство към "категорията заети лица" спадат всички осигурени лица по реда на чл. 4, ал. 1 от КСО.

Съгласно чл. 14, § 2 от Регламент /ЕО/ № 987/2009, за целите на прилагането на член 12, § 1 от основния регламент е разяснено, че изразът "което обичайно осъществява дейността си в нея" се отнася до работодател, който обичайно извършва значителни по обхват дейности, различни от чисто вътрешни управленски дейности, на територията на държавата - членка, в която е установен, като се вземат под внимание всички критерии, характерни за дейностите, извършвани от въпросното предприятие. Приложимите критерии трябва да отговарят на специфичните характеристики на всеки работодател и на действителния характер на извършваните дейности.

От тук основният спор по делото се свежда именно до обстоятелството дали в случая е приложимо изключението на член 12, § 1 от основния регламент от гледна точка наличието на обичайно осъществявана дейност от страна на дружеството-жалбоподател на територията на Република България, при

съобразяване на това с дефиницията, съдържаща се в чл. 14, § 2 от регламента за прилагане и съответно дали са налице предпоставките за издаване на искания формуляр-удостоверение А1. Според съображение 5 към Решение № А2 от 12.06.2009 г. за тълкуване на член 12 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета относно законодателството, приложимо за командировани работници и самостоятелно заети работници, временно работещи извън компетентната държава (достъпно на https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/BG/TXT/?uri=uriserv%3AOJ.C_.2010.106.01.0005.01.BUL&toc=OJ%3AC%3A2010%3A106%3AFULL) "второто решаващо условие за прилагането на чл. 12, пар. 2 от основния регламент е наличието на връзка между работодателя и държавата - членка, в която той е установен. Поради това да командирова работници следва да имат възможност само предприятия, които обичайно извършват дейността си на територията на държавата членка, чието законодателство остава приложимо спрямо командирования работник, като следователно се приеме, че посочените разпоредби се прилагат само за предприятия, които обикновено извършват съществена част от дейността си на територията на държавата членка, в която са установени." Съгласно т. 1, пети абзац от цитираното решение, "за да се определи, при необходимост и в случай на съмнение, дали даден работодател извършва обикновено съществена част от дейността си на територията на държавата членка, в която е установен, компетентната институция в посочената държава трябва да провери всички критерии, характеризиращи дейността на този работодател, като мястото, на което се намират седалището и управлението на предприятието, броя на административния персонал, работещ в държавата членка, в която е установено, както и в другата държава членка, мястото, където са наети командированите работници, и мястото, където са сключени по-голяма част от договорите с клиенти, законодателството, приложимо по отношение на договорите, сключени между предприятието и неговите работници, от една страна, и договорите с клиенти — от друга, оборота за подходящ типичен период от време във всяка от съответните държави-членки и броя на договорите, изпълнени в изпращащата държава. Това не е изчерпателен списък, тъй като критериите следва да бъдат адаптирани към всеки конкретен случай и да се вземе предвид естеството на дейността, извършвана от предприятието в държавата, в която е установено."

Поради изложеното в случая по отношение на съществената дейност, извършвана от дружеството жалбоподател, следва да се съобразят следните факти и обстоятелства: регистрация и седалище на предприятието, броят на административния персонал, работещ в държавата - членка, мястото, където се назначават командировани работници, и мястото, където се сключват по-голямата част от договори с клиенти, приложимото право към трудовите договори, сключени от предприятието с неговите работници, от една страна, и с неговите клиенти, от друга, и оборотът през подходящо типичен период във всяка съответна държава-членка и броя на договорите, изпълнени в изпращащата държава.

Следва да се посочи, че съгласно Решение на Съда (голям състав) от 3 юни 2021 г. (преюдициално запитване от Административен съд — В. — България)

по Дело С-784/19, член 14, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година за установяване процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 за координация на системите за социална сигурност трябва да се тълкува в смисъл, че за да се счита, че е установено в държава членка предприятие, което осигурява временна работа, "обичайно осъществява дейността си" по смисъла на член 12, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност, изменен с Регламент (ЕС) № 465/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 година, в тази държава членка, това предприятие трябва да извършва значителна част от дейността си по предоставяне на работници за временна работа в полза на предприятия ползватели, които са установени и упражняват дейностите си на територията на посочената държава членка. Съдът следва да съобрази и разпоредбата на чл. 633 от ГПК, съгласно която решението на Съда на Европейските общности, произнесени по отправено преюдициално запитване е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България.

В случая не е спорно обстоятелството, че оспорваният предоставя работна сила за временна заетост, а за да е изпълнено второто условие за приложението на специалното правило по чл. 12, пар. 1 от Регламент (ЕО) № 883/2004, следва значителна част именно от тези дейности да е извършвана на територията на България. В хода на административното производство е установено, че декларираният реализиран оборот на територията на страната е в размер 126,19лв, какъвто е и размерът на общия реализиран оборот на дружеството за периода /л.250-251/. Направена е допълнителна справка за периода до м.8/21г, като е установено, че реализираният оборот на територията на страната е в размер на 0,8%. В този смисъл не е изпълнен критерият за реализирания от работодателя оборот на територията на изпращащата държава спрямо общия реализиран оборот за предходните 12 месеца, т.е. не е реализиран минимум 25% оборот на територията на страната от общия реализиран такъв. Не е спорно по делото, че оборотът е установен при извършена справка на дневниците за продажби към подадените справки декларации по ЗДДС за периода от 12 месеца преди месеца на командироване /в случая от регистрация на дружеството по ЗДДС м.04.21г. до м.04.21г. Тези констатации на органа по прихода не са оспорени пред директора на ТД на НАП, не са представени и доказателства, установяващи противното. При индивидуално разглеждане на критерия оборот, реализиран от работодателя на територията на изпращащата държава се установява, че същият е незначителен. За да се установи дали предприятие обичайно извършва значителна част от дейността си на територията на изпращащата държава, се разглеждат всички относими критерии, характеризиращи осъществяваната дейност. Един от тях е броят на договорите, изпълнени на територията на изпращащата държава, които се явяват индикативен критерий за установяване дали даден работодател извършва обичайно съществена част от дейността си на територията на изпращащата държава. Органът по приходите изрично е изискал представяне на документи и писмени обяснения от задълженото лице /л.246248/. Във връзка с дейността на дружеството на

територията на България е установено, че няма приложени копия на договори, по които се осъществява дейността. Не се доказват и трайно установени връзки с местни контрагенти. Анализирани са и броя на заетите лица, които полагат труд на територията на изпращащата държава-членка. Предприятието командирова лицата от м. май 2021г. като преди това няма назначени лица по трудови правоотношения /л.282/. Поддържането на пряка връзка между изпращащия работодател и командированото лице предполага последното да остане подвластно на изпращащия работодател в рамките на съществуващото по между им правоотношение, като работодателят следва да запази ръководните си функции по отношение определяне естество и общия характер на работата, която изпратеното лице трябва да изпълнява. Пред органите по приходите не е установено категорично наличието на пряка връзка между изпращащото предприятие и командированите седем работника, за които се изисква издаване на удостоверения А1. Действително фактът, че в дружеството няма лице, изпълняващо длъжността на управител и лице, осигурено за такава дейност не водят до изключването на пряка връзка между предприятие и командирован, тъй като в настоящия случай управителят е и едноличен собственик на капитала.

Също така не е спорно, че в дневниците за покупки няма отразени разходи за материали, електричество, наем, счетоводно обслужване и др., доказващи че [фирма] осъществява дейност на територията на страната. Анализирани са приложените доказателства – Договор с възложител Е. Б. Г. от 01.05.21г. /л.309-320/, който е сключен в Германия с предмет на договора предоставяне на услуги в сферата на строителството, без да е посочен конкретен обект, срокове за изпълнение. Копието на другото доказателство – договор за наем на три описани имота /л.332-344/ също не доказва изпълняване на значителна по обхват дейност на територията на изпращащата държава, в същите липсва съществен реквизит, а именно договорена цена, за да се приеме, че осъществява дейност на територията на РБ. Не могат да се споделят доводите в жалбата, че петте критерия на чл.12 от Регламент ЕО 883/2004г. не са изследвани задълбочено и в детайл, както и че дружеството е могло да бъде задължено да доказва наличието на оборот в последствие.

Органът по приходите се произнася в условията на обвързана компетентност, като тежестта за доказване изпълнението на критериите е върху лицето, подало искането за издаване на удостоверение и съобразно чл.89, ал.3 от ДОПК към исканията се прилагат доказателства за наличие на основание за издаване на същото, а не пост фактум след издаването му.

3. не е доказал, че е изпълнено условието дружеството да извършва на територията на изпращащата държава дейности, които са значителни по обхват по смисъла на Регламент №987/2000, а от представените пред административния орган и от извършената проверка в информационните системи на НАП относно установяване на реално извършена съществена дейност не обосновава изпълнение на условията ,при наличието на които лицата могат да останат подчинени на българското осигурително законодателства. Оспорващият не е представил доказателства, от които да се заключи, че командированото дружество поддържа трайни взаимоотношения с местни контрагенти. Нито в хода на административното, нито в хода на

съдебното производство, са ангажирани доказателства в обратна насока.

Предвид посоченото, съдът намира, че по делото не се оборва по никой начин констатацията на административния орган, че за относимия период дружеството няма реализиран и деклариран оборот, който да обоснове в достатъчна степен извод за обичайно осъществявана от дружеството дейност на територията на Р България по смисъла на чл. 14, § 2 от Регламент /ЕО/ № 987/2009 във връзка с член 12, § 1 от Регламент (ЕО) № 883/2004. От събраните от приходния орган и предоставените от оспорващия документи не може да се установи, че дейността е значителна по смисъла на Регламента, както и че се поддържат трайни взаимоотношения с местни контрагенти. С други думи работодателят не е доказал по категоричен начин, че обичайно осъществява дейността си на територията на страната, чието законодателство претендира да е приложимо.

Поради изложените по-горе съображения съдът намира за правила и законосъобразни отказите на органа по приходите да бъде издадено удостоверение за приложимо законодателство, доколкото не са изпълнени всички кумулативно дадени предпоставки в чл. 12 § 1 от Регламент ЕО 833/2008 г. В този смисъл жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода от спора по делото в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лв., на основание чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Ето защо Административен съд – София-град, 67 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.2, ап.4 чрез адв. Д. Ц. Р. САК и адв. И. М. Д. САК със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, ап.4 срещу Решения за отказ за издаване на удостоверение относно приложимо законодателство под номера: 220088368604/06.12.21г., 220088368606/06.12.21г., 220088368607/06.12.21г., 220088368608/06.12.21г., 220088368609/06.12.21г., 220088368610/06.12.21г. и 220088368611/06.12.21г. на орган по приходите при ТД на НАП-С., потвърдени с Решение №А-1 /12.01.22г. на Директора на ТД на НАП С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.2, ап.4 чрез адв. Д. Ц. Р. САК и адв. И. М. Д. САК, да заплати на Националната агенция за приходите сумата от 500. 00 /петстотин/ лева, представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: